

der i Loven, vil det Spørgsmaal uden al Tvivl blive rettet, om disse Regler ikke er udtømmende, og om de ikke ogsaa skal gælde i det Tilfælde, at Lovens almindelige Erstatningsbetingelser foreligger. Jeg vil henstille, at de Bemærkninger, der findes i Motiverne, bliver ført over i Loven, saaledes at det bliver ganske klart, at den skadelidende har sin Ret forbeholdt, hvis han kun vil bygge paa Lovens almindelige Erstatningsregler.

Det 4de Afsnit i Loven findes i § 9. Der henvises med Hensyn til Tab af eller Skade paa indskrevet Rejsegods og andet til Befordring modtaget Gods eller levende Dyr til Jernbanernes Takstbestemmelser, og dertil har jeg intet at bemærke. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed optage disse Takstbestemmelser til Diskussion.

Det er altsaa i og for sig mange Regler, der findes i Lovforslaget, men dog er Reglerne ikke udtømmende, idet der nemlig mangler Regler om Jernbanernes Erstatningspligt for Skade paa Gods, som falder udenfor de Tilfælde, her er nævnte, paa Gods, der ikke medføres som Haandbagage, der heller ikke gaar til Grunde ved Ildebrand foranlediget ved Lokomotivgnister og heller ikke har været indskrevet Rejsegods eller lignende. Det er maaske ikke saa overordentlig praktiske Tilfælde, at der kan lides Skade paa Gods paa anden Maade, men det kan dog tænkes, at en Vogn bliver kørt ned af et Jernbanetog, og det kan jo ogsaa tænkes, at et Jernbanetog afsporer og løber ind i en Bygning og beskadiger Murværket betydeligt, saaledes at en kostbar Reparation maa finde Sted. Der kan vel efter de Grundsætninger, som Loven i øvrigt gennemfører, ikke være Tvivl om, at Meningen maa være, at Jernbanerne maa bære denne Skade paa samme Maade, som de maa bære Personskaden og Gnisteskaden, altsaa maa bære den, naar blot den er foraarsaget ved Jernbanedriften uden Hensyn til Skyld. Men det staar der ikke, og jeg vilde meget ønske, at man ogsaa her gjorde en Tilføjelse, saaledes at Forholdet blev klart.

Man vil maaske nu sige: Alt det, du her har sagt, følger af sig selv, det behøver man derfor ikke at beskæftige sig med. Men Erfaringen har ved andre Love mange Gange vist, at naar man stiller sig paa det Standpunkt, faar man alligevel i alle Tilfælde langvarige og kostbare Processer, og kunde man forebygge Udsigt til Retstvist og Vanskeligheder ved at affatte Loven lidt tydeligere,

ved at gøre nogle faa Tilføjelser, mener jeg, man burde gøre det.

Jeg beder de ærede Medlemmer og den højtærede Minister undskylde, at jeg har dvælet noget ved disse forskellige enkelte Bestemmelser; men Sagen er den, at efter hvad jeg har hørt, vil dette Lovforslag blive henvist til det Udvalg, der behandler Lovforslaget angaaende Brandfare, og da jeg ikke er Medlem af dette Udvalg, har jeg ikke set nogen anden Vej til at bringe mine Anskuelser frem til Overvejelse end ved at komme frem med dem her ved første Behandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Den velvillige Behandling, som de forskellige ærede Talere har ladet Lovforslaget blive til Del, kunde tyde paa, at det vil faa en let Gang gennem det høje Ting. Men jeg maa tilstaa, at der er fremdraget saa mange Enkeltheder, som man jo maa vente senere bliver gjort til Genstand for Behandling i Udvalget, at allerede dette kan blive en Fare for Lovforslagets endelige Skæbne. Grunden til, at Lovforslaget har ligget temmelig længe i Folketinget, er bl. a. den, at der der har været en stor og langvarig Forhandling om en Række Enkeltheder, og skal denne Forhandling om de samme Enkeltheder gennemføres her i Tinget, vil det med den Erfaring, jeg allerede har fra denne Forhandling, kunne tage temmelig lang Tid.

Jeg skal tillade mig at svare paa enkelte af de Bemærkninger, som er fremsatte af de ærede Talere, uagtet jeg mener, at den egentlige Forhandling om Enkelthederne bedst vil foregaa i det kommende Udvalg. Det er af det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Ejsing) og af det ærede 10de tingvalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) gjort gældende, at det dog maaske ikke vilde være saa rigtigt, at Tjenestemænd, som gør Tjeneste ved Jernbanen, i Tilfælde af en Ulykke bliver daarligere stillet end Togets Passagerer eller — som det ærede 10de tingvalgte Medlem endogsaa fremhævede — mulig daarligere end en anden Tjenestemand, der befinder sig i Toget som Passager. Den første Del af Spørgsmaalet tror jeg, man maa tage med Ro. Jeg tror ikke, det kan gøre saa forfærdelig meget, om det maatte vise sig, at den Erstatning, som Staten i givet Tilfælde kommer til at yde en Tjenestemand, maatte vise sig mere eller mindre rundelig end den Erstatning, som man i det samme Tilfælde giver en almindelig Passager. Det